

När jag är svag, då är jag stark.

2 Kor. 12:10

Kanske du plågas av dina svagheter? Du skulle önska vara bättre i mångt och mycket, kunna styra din tunga bättre, vara god och kärleksfull mot alla, så att du inte behöver ångra dig efteråt.

Men du misslyckas alltjämt. Och därtill kommer dina gamla felsteg ofta tillbaka i dina tankar, fast du försöker glömma dem. Så är det med oss alla. Vi är syndare av naturen och kan inte krypa ur vårt eget skinn. Först när vi läggs i graven blir vi befriade från plågan av vår syndfullhet.

Men Gud vänder också dina felsteg till ditt bästa. Om du börjar känna dig så duktig, att du inte behöver hans förlåtelse, då förlorar du kontakten med honom och med hans rike.

Himmelriket är nämligen baserat enbart på nåd och förlåtelse. Vi har att nöja oss med att vara de syndare vi är och räkna med Guds nåd för allt. Det är så Gud har tänkt det. Vi ska vara små och hjälplösa och Gud vår store och ständige hjälpare.

Istället för att gräma oss över vår svaghet får vi trösta oss med att vi alltid är benådade genom Kristi offer. Allt bristfälligt i vårt liv är utstruket genom hans död i vårt ställe och Gud ser oss för hans skull alla stunder som rättfärdiga och fläckfria himlamedborgare.

Och såsom Gud ser oss, så bör också vi se oss själva – även mitt under våra värsta stunder, när vårt inre flödar över av synd och elände. "Ty så hög som himmelen är över jorden, så väldig är Guds nåd över dem som fruktar honom" (Psalt. 103:11), dvs över dem som inte förkastar hans nåd utan tar fasta på den.

Jesus har inte kommit för de i sig själv rättfärdiga utan för syndare. "Ett brutet strå ska han inte krossa, och en rykande veke ska han inte släcka." Matt. 12:20

Sådan jag är
Herren av nåd mig dock håller så kär.
Tvivel och synd de är ständigt mig nära.
Jesus, min Frälsare, han är min ära.
Nåden är fri, och jag vilar nu där
sådan jag är.

Sigvard Engeset / Sionsharpan 308:3